

αγιασας αφραστως, χειρι σου παντας ιασαι.

Αφατω σου στοργη, υπεραγαθε Κυριε, δεξαμενος τας του μυρου, δια παρ-
νης αλειψεις, οικτειρησον τον δουλον σου.

☆

Πανυμνητε αγνη, υπεραγαθε, Δεσποινα, ελεησον τους τη θειω χρισμενους
Ελαιω, και σωσον τον οικετην σου.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος, Β 1307—14, 1981—9

Δεν ειναι πεθυμητικη ετο η βροντη, οντε στραφει,
ς καιρο που ο ανακρεμασι ο ηλιος τον κοσμο καφει,
κι αθους, χορταρια, λουλουδα, δεντρη, κλαδια ξερανει,
κ ερθει βροντη με νεφαλο και τη βροχουλα κανει,
κι αναγαλλιασουν και χαρουν ολοι μικροι μεγαλοι,
θωρωντας, τα σανε νεκρα, πως ανεζησαν παλι,
σαν ητο πεθυμητικος ο Ρωκριτος ν ακουσει
οι σαλπιγγες να παιζουνσι τους αντρες να καλουσι.

★

Σα στα λαγκαδια τα βαθια, τ αγρια, τα δασωμενα,
οπου ναι μεσα τα θερια κι ορνια κατοικημενα,
κ εχουσι δεντρη και κλαδια σε μια μερα κ εις αλλη,
και κατεβει απο τα βουνια ανεμικη μεγαλη,
και με βροντη και μ αστραπη μεσα στα δαση δωσει,
κατασκορπισει τα κλαδια, τα δεντρη ξερριζωσει,
κ οι σκονες με την ταραχη φοβο του κοσμου ιδωσου,
φυγουσιν ορνια και θερια, να βρου αδεια να γλυτωσου·
εδετσι βροντηξ ουρανος, κ η γης ανεσηκωθει,
οντεν η πρωτη κονταρα στα στηθη ντως εδοθει.

Κωστης Παλαμας

☆

Ω, λειμονιες με τους καρπους τους ξανθοπρασινους,
και μικροκαμωτες κιτριες και καρυδιες μεγαλες,
ω δεντρα πυκνοφυτευτα, γλυτωστε, ανοιχτε, κλειστε με
στους πεπλους σας και στις φωλιες και στις αγκαλες.
Απο ουρανους και πελαγα, και ολοθαθα και ολοψηλα,
αμιαντευτα, απιαστα, τα γυρω και ταπανω,
απο τις Σκεψης, τις Ποργονες και τις Μεδουσες
κρυφτε με, παρτε με να ξανασανω!

Διονυσιος Σολωμος

126

104

τα μαδρα επευτανε
μαλια εκυμα-
τιζ

Στον τηχον συριζα
Σκιπτει κυται
Γλυκολιπομμενη / χαμογελαει
Κατα τα ενταφια
Χορτα πικρα